

****LỄ LÁ****

+ Tường thuật trong 4 sách Phúc Âm +

Mátthêu	Mác-cô	Luca	Gioan
<p>Mátthêu 21:7-11</p> <p>⁷Các ông dắt lừa mẹ và lừa con về, trải áo choàng của mình trên lưng chúng, và Đức Giê-su cỡi lên. ⁸Một đám người rất đông cũng lấy áo</p>	<p>Mác-cô 11:7-11</p> <p>⁷Hai ông đem con lừa về cho Đức Giê-su, lấy áo choàng của mình trải lên lưng nó, và Đức Giê-su cỡi lên. ⁸Nhiều người cũng lấy áo choàng trải xuống mặt đường, một số khác lại chặt nhánh chặt lá ngoài đồng mà rải. ⁹Người đi trước, kẻ theo sau, reo hò vang dậy: “Hoan hô! Chúc tụng Đấng ngự đến nhân danh Đức Chúa! ¹⁰Chúc tụng triều đại đang tới, triều đại vua Đa-vít, tổ phụ chúng ta. Hoan hô trên các tầng trời!” ¹¹Đức Giê-su vào Giê-ru-sa-lem và đi vào Đền Thờ. Người rảo mắt nhìn xem mọi sự, và vì giờ đã muộn, Người đi ra Bê-ta-ni-a cùng với Nhóm Mười Hai.</p>	<p>Luca 19:35-40</p> <p>³⁵Các ông dắt lừa về cho Đức Giê-su, rồi lấy áo choàng của mình phủ trên lưng lừa, và giúp Người cỡi lên</p>	<p>Gioan 12:12-18</p> <p>¹²Hôm sau, dân chúng lũ lượt tuôn đến mừng lễ. Thoạt nghe tin Đức Giê-su tới Giê-ru-sa-lem ¹³họ cầm nhánh lá thiên tuế ra đón Người và reo</p>

choàng
trái
xuống
mặt
đường,
một số
khác lại
chặt
nhành
chặt lá
mà rải lên
lối
đi. ⁹Dân
chúng,
người đi
trước, kẻ
theo sau,
reo hò
vang dậy:
Hoan hô
Con vua
Đa-vít!
Chúc
tụng
Đấng ngự
đến nhân
danh Đức
Chúa!
Hoan hô
trên các
tầng
trời. ¹⁰Khi
Đức
Giê-su
vào
Giê-ru-sa-
lem, cả
thành
náo
động, và
thiên hạ
hỏi nhau:
“Ông này
là ai
vậy?” ¹¹D
ân chúng

36

Người
đi tới
đâu,
dân
chúng
cũng
lấy áo
choàng
trái
xuống
mặt
đường. ³⁷Khi
Người
đến
gần
chỗ
dốc
xuống
núi
Ô-liu,
tất cả
đoàn
môn đệ
vui
mừng
bắt đầu
lớn
tiếng
ca tụng
Thiên
Chúa,
vì các
phép lạ
họ đã
được
thấy. ³⁸Họ
hô
lên:
Chúc
tụng
Đức
Vua,
Đấng
ngự

hò:
Hoan
hô!
Hoan
hô!
Chúc
tụng
Đấng
ngự đến
nhân
danh
Chúa!
Chúc
tụng vua
ít-ra-en ¹
⁴Đức
Giê-su
gặp một
con lừa
nhỏ, liền
cỡi lên
như có
lời
chép: ¹⁵
Hỡi
thiếu nữ
Xi-on,
đừng
sợ! Nay
Đức Vua
của
ngươi
ngự đến,
ngồi trên
lưng lừa
con. ¹⁶
Lúc đầu,
các môn
đệ
không
hiểu
những
điều ấy.
Nhưng
sau khi
Đức

**trả lời:
“Ngôn sứ
Giê-su,
người
Na-da-rét
xứ
Ga-li-lê
đấy.”**

**đến
nhân
danh
Chúa!
Bình an
trên cõi
trời
cao,
vinh
quang
trên
các
tầng
trời!³⁹
Trong
đám
đông,
có vài
người
thuộc
nhóm
Pha-ri-s
êu nói
với
Đức
Giê-su:
“Thưa
Thầy,
Thầy
trách
môn đệ
Thầy đi
chứ!”⁴⁰
Người
đáp:
“Tôi
bảo các
ông: họ
mà làm
thình,
thì sỏi
đá
cũng
sẽ kêu
lên!”**

**Giê-su
được
tôn vinh,
các ông
mới nhớ
lại là
Kinh
Thánh
đã chép
những
điều đó
về
Người,
và dân
chúng
đã làm
cho
Người
đúng y
như
vậy.¹⁷
Vậy,
đám
đông
dân
chúng
làm
chứng
cho Đức
Giê-su,
họ là
những
người
đã có
mặt, khi
Đức
Giê-su
gọi anh
La-da-rô
ra khỏi
mò và
làm cho
anh trở
dậy từ
cõi
chết.¹⁸**

				<p>Sở dĩ đón Người, là vì họ nghe biết Người đã làm dấu lạ đó.</p>
--	--	--	--	---

Biểu tượng con lừa có thể đề cập đến truyền thống phương Đông rằng nó là một con vật của hòa bình, so với ngựa là động vật biểu tượng cho chiến tranh. Một vị vua sẽ cưới một con ngựa khi ông đang mong muốn chiến tranh và sẽ cưới một con lừa tượng trưng cho việc ông đến trong hòa bình^[1]. Việc Chúa Giêsu tới thành Giê-ru-sa-lem trên con lừa trở thành biểu tượng của ông như là Hoàng tử Hòa bình, không phải một vị vua ưa chiến tranh.^{[1][2]}

Ở nhiều vùng đất trong vùng Cận Đông cổ đại, việc lát gạch con đường của một ai đó đáng kính trọng đã đi là chuyện khá phổ biến. Kinh Thánh Hebrew (2 Các vua 9:13) kể rằng Jehu, con của Jehoshaphat, được tôn vinh theo cách này. Cả hai Phúc Âm Nhất Lãm và Phúc Âm Gioan đều kể rằng dân chúng đã tôn vinh Chúa Giêsu theo cách này. Trong bản Nhất Lãm mô tả là dân chúng đặt quần áo và lá trên đường, còn Phúc âm Gioan nói rõ là lá cọ (tiếng Hy Lạp: phoinix). Theo thông lệ Do Thái, lá cọ là một trong bốn loại thực vật được mang đến cho Lễ Lều Tam, dùng để mô tả niềm vui và chiến thắng.^[12]

+ Ý nghĩa của Chúa Nhật Lễ Lá +

Với Lễ Lá, chúng ta bắt đầu tuần lễ quan trọng nhất của Năm Phụng Vụ gọi là Tuần Thánh. Trong Tuần Thánh, chúng ta cử hành cuộc khổ nạn, sự chết và nhất là sự Phục Sinh của Chúa Giêsu, Đấng Cứu Thế. Dầu cho với cái nhìn chính trị, xã hội của con mắt người đời, việc Chúa Giêsu vào thành Giêrusalem để mừng lễ Vượt Qua, là một việc có tính cách gây rối chính trị, vì đế quốc Rôma đang cai trị và Hêrôđê đang làm vua. Nhưng Chúa Giêsu, Người biết rõ việc Người làm. Trước mặt Philatô, Người tuyên bố rõ ràng: “Tôi là Vua nhưng nước tôi không thuộc về thế gian này”.

*Phụng vụ Lễ Lá có thể gợi lên ba ý nghĩa

-Ý nghĩa thứ nhất của Chúa Nhật Lễ Lá là việc tưởng niệm cuộc vào thành Giêrusalem long trọng của Chúa Giêsu trước khi Người chịu khổ hình và chết. Biến cố đó cho chúng ta thấy Chúa Giêsu biết rằng giờ của Người đã đến, biết rằng Người phải làm gì và Người đã tự nguyện bước vào cái chết sinh ơn cứu độ, như hạt lúa miến đã chết đi để sinh sự sống mới. Người tự hiến mình để chu toàn thánh ý của Chúa Cha. Vì thế trước đó nhiều lần, những người Do Thái chống đối lập mưu để giết Người, như ném đá Người hoặc xô Người xuống vực thẳm, nhưng họ không làm được việc gì, vì giờ

của Người chưa đến. Và cũng đã nhiều lần dân chúng hợp lại định tôn phong Người lên làm vua, nhưng Người đã lần trốn sang nơi khác cũng chỉ vì giờ của Người chưa đến.

– Ý nghĩa thứ hai của Lễ Lá là ngày lễ để tôn kính Chúa Kitô là Vua. Đây là lần đầu tiên trong suốt cuộc đời trần thế của Người, Chúa Giêsu đồng ý để cho dân chúng tung hô vạn tuế Người là Vua: “Hoan hô chúc tụng Đấng nhân danh Chúa mà đến. Hoan hô trên các tầng trời.” Người vào Giêrusalem, thành của vua cả trong phong cách đế vương, và chính vì phong cách đế vương này mà Người đã bị kết án tử hình. Bản án của Người được viết bằng ba thứ tiếng, Do Thái, La Tinh và Hy Lạp, “Giêsu Nagiarét Vua dân Do Thái.” Vì thế, dầu cho Người bị kết án tử hình bằng một hình khổ dã man và nhục nhã, đóng đinh chân tay căng thẳng trần truồng trên Thập Giá, nhưng các sách Phúc Âm đều ghi đậm nét về vương giả của Người để khai mào một vương quốc mới. Vương quốc của sự thật và sự sống, vương quốc của yêu thương và an bình như Người đã nói trước mặt Philatô: “Tôi sinh ra và đến trong thế gian này là để làm chứng cho sự thật. Ai tôn trọng sự thật thì nghe tiếng Tôi.” Vậy Chúa Nhật Lễ Lá cho chúng ta một cơ hội nữa để tuyên xưng niềm tin của chúng ta vào Vua các vua, Vua cả trời đất, nhất là Vua của mọi cõi lòng.

– Với ý nghĩa thứ ba, Chúa Nhật Lễ Lá nhắc cho chúng ta biết sống trên đời là đối đầu với đau khổ, vì lễ Lá dẫn đưa chúng ta vào cuộc khổ nạn của Chúa Giêsu, chuẩn bị chúng ta chiêm ngắm cái chết đau thương của Người trên đồi Canvê. Khi chấp nhận bằng lòng vác thập giá mình mà theo chân Chúa Giêsu, đó là chúng ta cũng chia sẻ gánh nặng của Người, noi gương Người để vác thập giá, nhưng điều quan trọng là không phải vác đi trong than khóc mà trong hy vọng. Vì với Chúa Giêsu, đau khổ và chết chóc không dồn con người vào ngõ bí, mà là dẫn đưa đến vinh quang của ngày sống lại.

Hôm nay trong cái nghịch lý của Lễ Lá, vị Vua của chúng ta tiến lên, vị Vua đã bênh vực nhân vị của con người, đã xoa dịu mọi đau khổ thể xác như tinh thần của những ai đến cùng Người. Vị Vua đó đã thu, đã hút tất cả những đau khổ của thể xác và tinh thần của con người vào chính bản thân mình, để chết đi một lần cho tất cả và đã mở ra cánh cửa vào chốn trường sinh. Đó là niềm hy vọng của chúng ta.

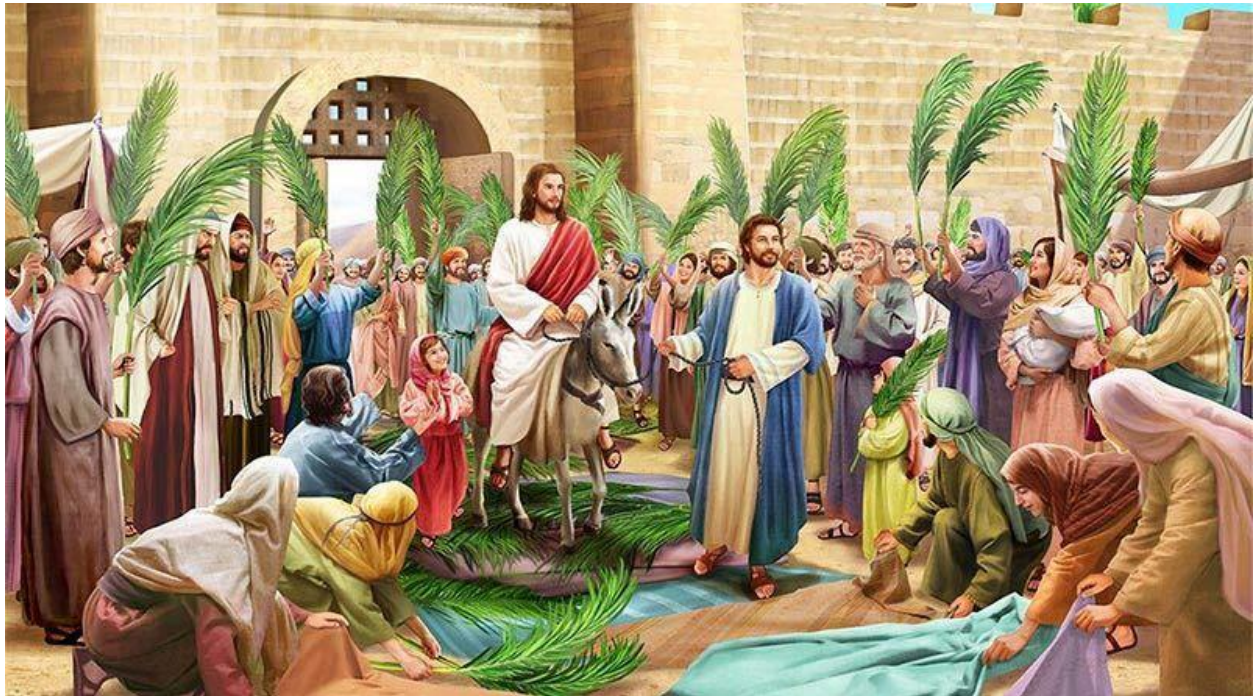
(Theo Wikipedia tiếng Việt)

+ Việc sử dụng Lá.

Việc làm phép và sử dụng cành dừa đã có từ thế kỷ 8 tại Đức. Từ đó cành lá dừa được sớm kết hợp trong truyền thống phụng vụ Kỵ-tô Giáo vào Chúa nhật mở đầu Tuần Thánh.

Tuy nhiên cho tới nay dừa vẫn không thể sử dụng trên mọi quốc gia vì nhu cầu khan hiếm .

Nên đã được thay thế như Ý dùng Ô-liu – Anh và Ba-lan dùng cây liễu – Hung-Gia-Lợi và Tây-Ban-Nha lại dùng hoa, nên gọi là Chúa Nhật Hoa....

*** Ca Khúc Vinh Quang ***

**Ánh bình minh vươn cao trên đồi núi,
Nắng tràn lên đem sức sống cho đời,
Tiếng gọi nhau vang động cả vùng trời,
Lòng rạo rức chào mừng ngày đại hội.**

**Dân chúng già trẻ tươi cười bước vội,
Đem lá và vải phủ kín mặt đường,
Những trẻ thơ bộ mặt thật dễ thương,
Cuốn chiếc lá làm còi thổi rộn rã.**

**Hai bên đường dân bảo nhau hỏi hã,
Giữ trang nghiêm chờ đợi đón Quốc Vương,
Từ đàng xa tiến lại thật mến thương,
Cưỡi trên lừa uy nghiêm một Hoàng Tử.**

**Ngày hôm ấy hoàng thành mở rộng cửa
Nắng chiếu soi sáng rực cả cung thành,
Ôi Jerusalem trần thế là thiên đàng,**

Cất cao lên Hôsana !! Hôsana !!

+ Ai Ca Núi Sọ +

**+ Nhưng ba ngày sau cũng đám dân ấy,
Trước mặt Philatô nơi tiền đường,
Chúng hò hét kết tội rất thảm thương,
Chính Vị Quân Vương là Đấng Cứu Thế.**

**Đồi Can-ve sao u buồn ảm đạm!
Mây ngừng trôi che lấp ánh mặt trời,
Vũ trụ ngưng đọng, vạn vật im hơi,
Khắc khoải âu sầu ngày tang trần thế.**

**Chân đồi lóp người cuốn như sóng bể,
Bọn quan binh đang la hét mở đường,
Tiếng roi vun vút vọng xoáy bi thương,
Tội nhân bị lôi đi không thương tiếc.**

**Thân mình nát tan, áo quần toi tả,
Vòng mao gai đâm suốt chặt quanh đầu,
Máu nhỏ dòng loang lổ khắp châu thân,
Quá kiệt sức nên nhiều lần ngã gục.**

**Tai vãng đội biết bao lời sỉ nhục,
Các thượng tế, luật sĩ, cả đám dân,
Ngẩng mặt đắc chí, hò hét rần rần,
Say đắc thắng vì âm mưu hoàn hảo.**

**Người nhân đức bước sau buồn ảo não,
Hai phụ nữ dìu theo Người Mẹ hiền,
Lòng Bà dâng trào đau xót triền miên,
Tội tình chi hỏi Con Mẹ yêu dấu!**

**Tới đỉnh đồi nơi lý hình đang đợi,
Chúng cởi trói, lột áo mà chia nhau,
Giật mao gai gầy nát đâm vào đầu,
Để quyết liệt bắt đầu cho bản án.**

**Bắt tội nhân nằm ngửa trên thập ác,
Và tay chân bị lôi kéo giãn ra,
Tới lỗ đinh còn một khoảng cách xa,
Nghe xương cốt đang tách ra rơi rụng.**

**Những nhát búa đập mạnh để chọc thủng,
Chân tay tội nhân vụn vẹo đau thương,
Toàn thân quần quai đau đớn khôn lường,
Không cuộc hành hình nào dã man hơn thế!**

**Thập giá dựng lên cùng hai tử tội,
Một tử tội biết thông hỏi kêu cầu,
Khát khao mong đợi điểm phúc bấy lâu,
Đang nhận được vinh quang nơi Thiên Quốc.**

**Ngược nhìn trời Tù nhân cầu nguyện:
Xin tha cho những kẻ làm khốn mình,
Xót thương Gio-an người đệ tử thân tình,
Trao cho Mẹ nhận người con đau khổ.**

**Rồi xuất thần ngược mặt kêu: Ta khát!
Một lý hình nhúng dấm chua đưa lên,
Sau khi ném, nghiêng đầu qua một bên,
Kêu : Đã hoàn tất ! Gục đầu tắt thở.**

**Lòng quặn đứt Bà Mẹ hiền chết ngất,
Khi lính cầm đồng đâm suốt nương nong,
Máu và nước tuôn xuống chảy thành dòng,
Bà đã chết cùng người Con yêu dấu!**

**Vũ trụ chuyển rung, quay cuồng tinh đảo,
Bầu trời vẫn vũ, lốc cuộn bật mô,
Đền thờ màn xé, mưa sóng tràn bờ,
Có phải chẳng đây là ngày tận thế?**

**Dấu minh chứng cho muôn ngàn thế hệ,
Người tử tội: Đáng Cứu Thế Hiến Mình!
Chết nhục nhã cho ta sống quang vinh.
Bản Ai ca nhiệm màu đời Thập Giá!**

+ Lời nguyện :

Lạy Chúa Giêsu, Hôm nay dân chúng cầm cành lá tung hô rước Chúa vào thành Jerusalem, nhưng chỉ vài ngày sau họ lại dùng mọi khổ hình và treo Chúa trên cây thập giá. Nhưng Chúa vì muốn cứu rỗi nhân loại, Chúa đã hy sinh gánh lấy mọi đau đớn tử nhục.

Xin cho mỗi người chúng con biết lắng tâm hồn mình, sống trọn vẹn Tuần Thánh đồng hành cùng Chúa trên con đường Thương khó, để chúng con biết cảm thông, chia sẻ và càng yêu mến Chúa nhiều hơn. Chúa hằng sống và hiển trị muôn đời. Amen-

Đinh văn Tiến Hùng- Tổng hợp

Bài suy niệm của ĐTC Phanxicô

NGÀI THỰC SỰ LÀ CON THIÊN CHÚA. NGÀI LÀ CHÚA CỦA CON

Mỗi năm phụng vụ này luôn khiến chúng ta kinh ngạc: chúng ta chuyển từ niềm vui chào đón Chúa Giêsu khi Người vào thành Giêrusalem sang nỗi buồn khi chúng kiến Người bị kết án tử hình và sau đó bị đóng đinh. Cảm giác kinh ngạc nội tâm đó sẽ vẫn còn với chúng ta trong suốt Tuần Thánh. Chúng ta hãy suy ngẫm sâu hơn về điều đó.

Ngay từ đầu, Chúa Giêsu khiến chúng ta kinh ngạc. Dân chúng chào đón Ngài một cách long trọng, nhưng Ngài vào thành Giêrusalem trên một con ngựa non hèn mọn. Người dân của Người mong đợi một đấng giải phóng quyền năng trong Lễ Vượt Qua, nhưng Ngài đã đến để đưa Lễ Vượt Qua đến chỗ viên mãn bằng cách hy sinh chính bản thân mình. Dân của Người đang hy vọng chiến thắng người La Mã bằng gươm, nhưng Chúa Giêsu đến để ăn mừng chiến thắng của Thiên Chúa bằng thập tự giá.

Điều gì đã xảy ra với những người trong thời gian vài ngày, từ chỗ hô vang “Hosanna” đến chỗ gào lên “Đóng đinh nó đi”? Chuyện gì đã xảy ra? Họ đang theo đuổi một ảo tưởng về Đấng Mêsia hơn là chính Đấng Mêsia. Họ ngưỡng mộ Chúa Giêsu, nhưng họ không để mình kinh ngạc trước Ngài. Kinh ngạc không giống như ngưỡng mộ. Sự ngưỡng mộ có thể là trần tục, vì nó tập chú vào những thị hiếu và mong đợi của riêng nó.

Ngược lại, sự kinh ngạc vẫn mở ra đối với những điều khác và sự mới mẻ mà những điều ấy mang lại. Ngay cả ngày nay, có rất nhiều người ngưỡng mộ Chúa Giêsu: Ngài nói những điều đẹp đẽ; Ngài tràn đầy tình yêu và sự tha thứ; tấm gương của Người đã thay đổi lịch sử và vân vân. Họ ngưỡng mộ Ngài, nhưng cuộc sống của họ không thay đổi. Chiêm ngưỡng Chúa Giêsu thôi thì chưa đủ. Chúng ta phải bước theo những bước chân của Chúa, để cho mình được thử thách bởi Người; chuyển từ ngưỡng mộ sang kinh ngạc.

Điều gì đáng kinh ngạc nhất về Chúa và Lễ Vượt Qua của Ngài? Đó là thực tế rằng Ngài đạt đến vinh quang thông qua sự nhục nhã. Ngài chiến thắng bằng cách chấp nhận đau khổ và cái chết, là những điều mà chúng ta, trong hành trình tìm kiếm sự ngưỡng mộ và thành công thường tìm cách tránh né. Chúa Giêsu - như Thánh Phaolô đã nói với chúng ta - “đã trút bỏ chính mình... Người đã tự hạ mình” (Pl 2:7,8). Điều đáng kinh ngạc là

chúng kiến Đấng Toàn năng đã biến thành hư không; chúng kiến Ngôi Lời, Đấng thấu suốt mọi sự, dạy chúng ta trong thinh lặng từ trên đỉnh cao của thập tự giá; chúng kiến vua của các vị vua lên ngôi trên một giá treo cổ; chúng kiến Chúa của vũ trụ tước bỏ mọi thứ và đội lên đầu mào gai thay vì vinh quang; chúng kiến Đấng nhân lành hóa thân làm người bị sỉ nhục và bị đánh đập. Tại sao lại xảy ra tất cả sự sỉ nhục như thế? Tại sao, Lạy Chúa, chẳng lẽ Chúa muốn chịu đựng tất cả những điều này sao?

Chúa Giêsu đã làm điều đó cho chúng ta, để hiểu thấu chiều sâu của kinh nghiệm con người chúng ta, toàn bộ sự tồn tại của chúng ta, tất cả những điều xấu xa của chúng ta, để đến gần chúng ta và không bỏ rơi chúng ta trong đau khổ và cái chết của chúng ta, để cứu chuộc chúng ta, để cứu chúng ta. Chúa Giêsu đã được nâng lên cao trên thập tự giá để xuống vực thẳm của sự khổ đau của chúng ta. Ngài đã trải qua nỗi buồn sâu sắc nhất của chúng ta: thất bại, mất tất cả, bị bạn bè phản bội, thậm chí bị Thiên Chúa bỏ rơi. Bằng cách trải nghiệm trong xác thịt những cuộc đấu tranh và xung đột sâu sắc nhất của chúng ta, Ngài đã cứu chuộc và biến đổi chúng ta. Tình yêu của Ngài đến gần với sự yếu đuối của chúng ta; nó chạm đến chính những điều mà chúng ta xấu hổ nhất. Tuy nhiên, bây giờ chúng ta biết rằng chúng ta không đơn độc: Thiên Chúa ở bên cạnh chúng ta trong mọi cơn hoạn nạn, trong mọi nỗi sợ hãi; chẳng bao giờ có sự ác nào, cũng chẳng bao giờ có tội lỗi nào có tiếng nói cuối cùng. Chúa chiến thắng, nhưng lòng bàn tay chiến thắng đi qua gỗ của thập tự giá. Vì lòng bàn tay và cây thánh giá không thể tách rời.

Chúng ta hãy cầu xin ân sủng để được kinh ngạc. Một đời sống Kitô hữu không có sự ngạc nhiên sẽ trở nên buồn tẻ và thê lương. Chúng ta không thể nói về niềm vui được gặp Chúa Giêsu, trừ khi hàng ngày chúng ta đi từ ngạc nhiên này đến kinh ngạc khác bởi tình yêu của Ngài, là điều mang lại cho chúng ta ơn tha thứ và khả năng có một khởi đầu mới. Khi đức tin không còn cảm thấy kinh ngạc nữa, thì đức tin trở nên buồn tẻ: nó trở nên mù quáng trước những điều kỳ diệu của ân sủng; nó không còn có thể ném được Bánh sự sống và không còn có thể nghe Lời Chúa; nó không còn có thể cảm nhận được vẻ đẹp của anh chị em chúng ta và món quà của tạo hóa. Nó không còn cách nào khác hơn là phải nương vào luật pháp, vào chủ nghĩa giáo sĩ trị và vào tất cả những điều mà Chúa Giêsu lên án trong chương 23 của Phúc âm Thánh Mátthêu.

Trong Tuần Thánh này, chúng ta hãy ngược mắt lên thập giá, để nhận được ơn kinh ngạc. Khi Thánh Phanxicô thành Assisi chiêm ngưỡng Chúa bị đóng đinh, thánh nhân ngạc nhiên rằng các anh em của ngài không khóc. Còn chúng ta thì sao? Chúng ta còn có thể rung động trước tình yêu của Thiên Chúa không? Có phải chúng ta đã đánh mất khả năng kinh ngạc trước Ngài không? Tại sao? Có thể đức tin của chúng ta đã trở nên chai lỳ vì thói quen. Có thể chúng ta vẫn bị kẹt trong những hối tiếc của mình và để cho bản thân mình bị tê liệt bởi những thất vọng của chúng ta. Có thể chúng ta đã mất hết niềm tin hoặc thậm chí cảm thấy mình vô dụng. Nhưng có lẽ, đằng sau tất cả những điều “có thể” này, là sự thật rằng chúng ta không mở lòng đón nhận ân sủng của Chúa Thánh Thần, Đấng ban cho chúng ta ân sủng của sự kinh ngạc.

Hãy để chúng ta bắt đầu lại từ sự ngạc nhiên. Chúng ta hãy nhìn lên Chúa Giêsu trên thập giá và nói với Người: “Lạy Chúa, Chúa yêu con biết bao! Con quý giá biết bao đối với Chúa!” Chúng ta hãy kinh ngạc trước Chúa Giêsu để chúng ta có thể bắt đầu hồi sinh, vì sự vĩ đại của cuộc sống không hề tận tại nơi những của cải chiếm hữu được hay sự thăng quan tiến chức, nhưng chính là nhận ra rằng chúng ta được yêu thương. Đây là sự vĩ đại của cuộc sống: đó là khám phá ra rằng chúng ta được yêu thương. Và sự hùng vĩ

của cuộc sống nằm chính ở vẻ đẹp của tình yêu. Nơi Chúa Giêsu bị đóng đinh, chúng ta thấy Thiên Chúa bị sỉ nhục, Đấng Toàn Năng bị gạt bỏ và loại trừ. Và với ân sủng của sự ngạc nhiên, chúng ta nhận ra rằng khi chào đón những người bị gạt bỏ và loại trừ, khi đến gần những người bị cuộc sống đối xử tệ bạc, chúng ta đang yêu mến Chúa Giêsu. Vì đó là vị trí của Người, nghĩa là giữa những anh chị em thấp hèn nhất của chúng ta, giữa những người bị từ chối và bị loại bỏ, giữa những người mà nền văn hóa tự cao tự đại lên án.

Bài Tin Mừng hôm nay cho chúng ta thấy, ngay sau cái chết của Chúa Giêsu, đã có một biểu tượng huy hoàng của sự kinh ngạc. Đó là cảnh một viên đại đội trưởng, khi thấy Chúa Giêsu sinh thì, đã nói: “Quả thật người này là Con Thiên Chúa!” (Mc 15:39). Anh kinh ngạc vì tình yêu. Anh thấy Chúa Giêsu chết như thế nào? Anh đã thấy Ngài chết vì tình yêu, và điều này làm anh kinh ngạc. Chúa Giêsu đau khổ vô cùng, nhưng Ngài không ngừng yêu thương. Đây là điều đáng kinh ngạc trước Thiên Chúa, Đấng có thể lấp đầy cái chết bằng tình yêu. Nơi tình yêu nhưng không và vô tiền khoáng hậu đó, viên đại đội trưởng ngoại đạo đã tìm thấy Chúa. Lời nói của anh – Quả thật người này là Con Thiên Chúa! – “đóng dấu” bài tường thuật Cuộc Khổ nạn. Các sách Phúc âm cho chúng ta biết rằng nhiều người khác trước viên đại đội trưởng này đã ngưỡng mộ Chúa Giêsu vì những phép lạ và công việc phi thường của Ngài, và đã thừa nhận rằng Ngài là Con Thiên Chúa. Tuy nhiên, Chúa Giêsu Kitô đã làm họ im lặng, bởi vì họ có nguy cơ hoàn toàn dừng lại ở mức độ ngưỡng mộ của thế gian với ý tưởng về một Thiên Chúa đáng tôn thờ và đáng sợ vì quyền năng và sức mạnh của Ngài. Giờ đây không còn có thể như vậy nữa, vì dưới chân thập tự giá không còn có thể sai lầm: Thiên Chúa đã tỏ mình ra và chỉ trị vì bằng quyền năng người giện và không bất bình của tình yêu.

.....